

Diari de Girona

FUNDAT EL 1889

EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.

DdG

CONSELLER DELEGAT: José Manuel Vaquero
 DIRECTOR GENERAL: J.L. Rodríguez Artime
 DIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: Fèlix Noguera i Carrillo

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Seccions: Jesús Badenes (Política), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA.

Distribució: Grup Logístic Vilanova, S.L. Tel. 972 40 06 30. Dipòsit legal: GE-2-1958. Any XLV. ISSN 2254-5069.

Opinió

EDITORIAL

LA PROHIBICIÓ DELS MÒBILS A LES ESCOLES DE GIRONA

Els telèfons mòbils són un bon instrument tecnològic però el seu ús no reglat pot crear una sèrie de problemes als centres escolars, com la pèrdua d'atenció i de sociabilitat dels alumnes i la proliferació de fotografies o comentaris no desitjats fruits de conflictes a dins i a fora d'aquests mateixos centres. En aquests arguments s'ha basat el Consell Escolar Municipal (CEM) de Girona a l'hora de redactar un reglament en el qual prohibeix l'ús del telèfon mòbil dins del recinte escolar a tot l'alumnat, «excepte autorització expressa del professorat per a usos didàctics». En el document, el CEM precisa aquesta prohibició apuntant que «el mòbil no es pot fer present, ni visible, ni audible, encara que sigui per utilitzar alguna de les seves aplicacions. Cal apagar el mòbil en entrar al centre». Amb aquest reglament, que ha estat redactat per la Comissió de millora de la qualitat del CEM com a recomanació per a tots els centres escolars gironins, es pretén donar resposta a una creixent preocupació pels efectes que pot provocar l'ús indiscriminat dels telèfons mòbils als centres escolars, tant en horari lectiu com en les estones de lleure. I és que aquests aparells, que ben usats poden constituir una interessant eina pedagògica,

igualment poden ocasionar importants distorsions en el normal funcionament de l'activitat escolar, i són aquestes les que pretén evitar el CEM. La possibilitat que ofereixen aquests aparells per mantenir converses a distància (via WhatsApp, per exemple) i els seus inesgotables recursos per a l'oci (amb jocs i aplicacions diverses) els converteixen en eines propícies per deixar de seguir amb atenció les explicacions del professorat, que a més ja no només ha d'estar pendent de les possibles converses i incidències entre companys d'aula, sinó que a més s'ha de convertir en vigilant de xerrades telemàtiques a distància i d'entrenaments tecnològics variats. Si tot això ja és prou greu, no ho és menys l'ús que en ocasions es fa del mòbil per escarnir o assetjar companys d'escola, en forma de comentaris ofensius o enregistraments d'escenes humiliants que ràpidament es difonen per les xarxes socials. És raonable, per tant, que el Consell Escolar hagi decidit regular aquesta matèria, tenint en compte que els centres podran flexibilitzar el reglament per adaptar-lo a les seves necessitats i també als ensenyaments postobligatoris, amb alumnes majors d'edat. La normativa té en compte també les sancions que s'aplicaran als incomplidors, que passen per la confiscació de l'aparell entre dos i cinc dies, que es podria allargar a un mes o al que resti de curs en casos de reincidència. I preveu també que el retorn del mòbil que hagi estat confiscat es farà després d'haver mantingut una entrevista personal o per telèfon amb la família per informar sobre la reglamentació. Aquest punt està estretament relacionat amb una altra de les previsions de la norma: el reglament (que es revisarà al cap d'un temps per si l'experiència aconsella modificacions) es donarà a conèixer per diverses vies als alumnes i a les seves famílies, que hauran de signar una carta de compromís a l'inici del curs. I és que si no es fa l'adequada pedagogia sobre els riscos de l'ús dels mòbils a les escoles, difícilment s'aconseguiran els objectius marcats, que no són altres que la millora de l'aprenentatge i la convivència en aquests centres.

Josep Quintanas Bosch

CRÒNICA SETMANAL

L'espectacle setmanal ha estat magnífic i gratuït: escarafalls, dinars i, al final, tots fent costat a l'amo. Com no podia ser d'altra manera. Ara, a esperar que el PP els torni a fer el favor d'impedir la mobilització del 9-N (que TV3 insisteix a dir-ne consulta). Què seria del nacionalisme català sense el PP? Ha aconseguit que la immensa majoria de catalanes i catalans considerin de calaix que són una nació i, en conseqüència, que tenen tot el dret a triar el seu futur. En llibertat, qui nega drets aconsegueix que siguin més cobejats. Aznar reviscolà ERC. Rajoy hi ha tornat. La clau: l'enemic del meu enemic és el meu amic. L'èxit d'ERC no està en el seu programa. Sols cal repassar *Salvados* de diumenge: de programa, ni n'hi ha ni creuen que els faci cap falta. I menys exhibir-lo. Com a màxim, un collage: pensions com a Àustria, Educació com a Finlàndia... Sols independència. Peti qui peti. A fer punyetes Espanya, que el món ens espera en candeletes. Línia Francesc Pujols: «arribarà el dia en què els catalans, pel sol fet de ser-ho, quan anem pel món ho tindrem tot pagat». Amb tres perles: Junqueras opina que TV3 és imparcial i objectiva i que l'independentisme no és una manifestació radical del nacionalisme, sinó cosa ben diferent - tot el qual mostra una percepció fantàstica de la realitat-, i, per fi, ERC considera la imputació de l'alcalde i un regidor d'ERC a Alcanar de persecució política d'una jutgessa i una guàrdia civil prevaricadores. Com el cas del conseller de Governació Ausàs condemnat per contraban de tabac, suposo.

A aquest fangueig, Miquel Iceta emergeix amb missatge assenyat, conciliador i rigorós, llenguatge entenedor i posat tolerant i respectuós amb tothom. Sobretot, amb la intel·ligència de la ciutadania. És una sort per a Catalunya que el PSC, per fi, tingui un líder que sàpiga arribar a la gent comunicant-li idees i clares.

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1. PARÀGRAF SEGON DE LA LPI.
 Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Joaquim Ferrer

LA BIOGRAFIA DE FITA

La Diputació de Girona ha publicat la biografia d'aquest important artista obra de **Joan Domènech i Moner**, bon coneixedor del personatge. És un llibre de gairebé 300 pàgines amb abundant il·lustració, que ajudarà a conèixer a fons com és aquest creador que les enciclopèdies defineixen com a escultor, però que com tots els grans de l'art

s'ha interessat i ha creat també vitralls, ceràmica i pintura. **Fita** actua en tots els camps de les arts plàstiques. Un gran artista és sempre un treballador incansable, que contínuament cerca en els replecs de la vida quotidiana entendre i aprofundir nous llenguatges i en fer-ho subratlla el seu significat.

En la biografia de Domènec Fita ocupa un lloc important la seva vessant pedagògica perquè dedicà molts anys al treball d'ensenyar a mirar aquells que comencen a entrar en l'art. Els llibres que recullen la seva experiència en aquest camp són extraordinaris, han estat útils a molts, artistes o simplement interessats en el llenguatge de l'art.

Aquesta biografia del lloretenc Joan Domènech és de les que ens descriuen amb tota mena de detall el personatge i en cada capítol ens presenta el marc en què es desplega la vida de Fita. Des de la infantesa fins a la maduresa actual seguim pas a pas la vida d'aquest artista i també l'ambient i les persones amb què ha compartit projectes, obres, alegries i entrebancs. Aquesta descripció ens fa entendre a fons la seva personalitat, que es mou acompanyada pels companys de Belles

Arts en la joventut, l'Àngela, la seva esposa, l'abat **Escarré**, Expoart i La Fundació, com a grans referències amb les quals comparteix la seva aventura artística. Fita és un dels grans artistes que han estat capaços de fer amb el seu art aquella mena de llenguatge que quan és contemplat per la gent tot seguit l'identifica com a procedent de la seva creativitat. No és fàcil aconseguir aquesta connexió. Quan succeeix és que un artista ha establert una relació directa amb persones de tota mena, és senyal que parla un llenguatge que connecta amb la sensibilitat de molts.

Aquesta biografia en descriure'ns Fita i els marcs que l'acompanyen deixa clara la seva personalitat: conviccions cíviques, voluntat de treballar i aprofundir, desig d'expressar realitats quotidianes i aspiracions. Des del Fita dels anys de joventut fins a la creativitat actual se'ns mostra una força espiritual i cívica que expressa nous camins en qualsevol camp de les arts plàstiques. La biografia es presenta amb un subtítol suggerent *L'home de l'art integrat*, i alhora ens el fa conèixer com formant part d'aquesta integració conscient i decidida de fer un treball útil al poble.